

UOHSX00JE64Z

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0003/2024/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-08753/2024/162

Brno 20. 3. 2024

V řízení o rozkladu ze dne 3. 1. 2024 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 4. 1. 2024 obviněným –

- **Správa železnic, státní organizace**, IČO 70994234, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0501/2022/VZ, č. j. ÚOHS-50817/2023/500, vydanému dne 20. 12. 2023 ve správním řízení o přestupku zahájeném z moci úřední,

ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona obviněným v souvislosti s pořízením plnění spočívajícího v poskytování externích právních služeb v období od 29. 11. 2017 do 31. 12. 2021,

jsem na základě návrhu rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a podle § 152 odst. 6 písm. b) téhož zákona ve spojení s § 90 odst. 5 téhož zákona rozhodl takto:

I.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0501/2022/VZ, č. j. ÚOHS-50817/2023/500, ze dne 20. 12. 2023 ve výrocích I, II a IV

potvrzují

a podaný rozklad v tomto rozsahu

zamítám.

II.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0501/2022/VZ, č. j. ÚOHS-50817/2023/500, ze dne 20. 12. 2023 ve výroku III

mění

tak, že tento výrok nově zní:

Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí se obviněnému – Správa železnic, státní organizace, IČO 70994234, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1 – podle § 268 odst. 2 písm. c) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, ukládá

pokuta ve výši 300 000 Kč (tři sta tisíc korun českých).

Pokuta je splatná **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. Postup obviněného a průběh správního řízení

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“), jako orgán příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“) v rozhodném znění k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese, s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178, a pro zvláštní postupy podle části šesté, a rovněž k projednávání přestupků podle tohoto zákona a ukládání pokut za jejich spáchání, obdržel dne 2. 7. 2021 podnět (dále jen „**podnět**“) týkající se postupu obviněného – Správa železnic, státní organizace, IČO 70994234, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1 (dále jen „**obviněný**“ nebo „**zadavatel**“) – v souvislosti s pořízením externích právních služeb v letech 2017 až 2021 (dále jen „**veřejná zakázka**“).

2. Dne 4. 11. 2022 vydal Úřad příkaz sp. zn. ÚOHS-S0501/2022/VZ, č. j. ÚOHS-38998/2022/500, proti kterému obviněný podal odpor. Následně vydal Úřad rozhodnutí ze dne 22. 3. 2023 sp. zn. ÚOHS-S0501/2022/VZ, č. j. ÚOHS-11440/2023/500 (dále jen „**původní napadené rozhodnutí**“), kterým obviněného shledal vinným ze spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona a uložil za jeho spáchání pokutu.
3. Na základě podaného rozkladu přezkoumal předseda Úřadu původní napadené rozhodnutí. Jelikož po provedeném přezkoumání dospěl k závěru, že toto rozhodnutí není správné a zákonné, zrušil jej svým rozhodnutím sp. zn. ÚOHS-R0048/2023/VZ, č. j. ÚOHS-20468/2023/162 ze dne 6. 6. 2023 (dále jen „**zrušující rozhodnutí**“), a se závazným právním názorem vrátil věc k projednání zpět Úřadu.

II. **Napadené rozhodnutí**

4. Po novém posouzení věci vydal Úřad dne 20. 12. 2023 rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0501/2022/VZ, č. j. ÚOHS-50817/2023/500 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
5. Výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad rozhodl, že obviněný se dopustil pokračování v přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel pravidlo stanovené v § 2 odst. 3 zákona, když v období od 29. 11. 2017 do 31. 12. 2021 úplatně pořídil plnění spočívající v poskytování externích právních služeb vyjmenovaných ve výroku I, tedy zadal vymezené nadlimitní veřejné zakázky na služby bez provedení zadávacího řízení, a současně nedodržel pravidlo stanovené v § 2 odst. 3 ve spojení s § 131 odst. 2 zákona, když v období od 29. 11. 2017 do 31. 12. 2021 uzavřel ve výroku vyjmenované rámcové dohody bez provedení zadávacího řízení, ačkoli je s ohledem na jejich předpokládanou hodnotu mohl uzavřít pouze na základě zadávacího řízení, přičemž tím mohl ovlivnit výběr dodavatele.
6. Výrokem II napadeného rozhodnutí Úřad správní řízení ohledně smluv vyjmenovaných ve výroku II zastavil podle § 257 písm. f) zákona, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 268 zákona.
7. Výrokem III napadeného rozhodnutí Úřad obviněnému uložil pokutu ve výši 800 000 Kč.
8. Výrokem IV napadeného rozhodnutí Úřad obviněnému stanovil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč se splatností dvou měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad dospěl ve vztahu k výroku I k závěru, že obviněný v období od 29. 11. 2017 do 31. 12. 2021 uzavřel s dodavatelem smluvní vztahy, jejichž předmětem bylo poskytování externích právních služeb. Úřad posoudil tvrzení obviněného z hlediska funkční samostatnosti jeho provozních jednotek ve smyslu § 17 zákona, nicméně ze znění Přílohy 1 podpisového řádu obviněného se podává, že smlouvy na poskytování právních služeb nespádají do oblasti smluv, které vymezoval obviněný ve svých podáních. Na základě toho pak Úřad dospěl k závěru, že tvrzení obviněného je ryze účelové, přičemž z provedeného dokazování nevyplývá, že by smlouvy na poskytování právních služeb uzavíraly konkrétní provozní jednotky obviněného. Následně pak uzavřel, že v řešeném případě nelze hovořit o funkční samostatnosti provozní jednotky, protože se tedy dotčené ustanovení zákona v těchto případech neuplatní.
10. Úřad se dále ve vztahu k výroku I zabýval otázkou splnění podmínky pro uplatnění výjimky dle § 29 písm. k) zákona. Po přezkoumání faktur vydaných v souvislosti se smlouvami, které

označil obviněný jako smlouvy, u nichž se má uplatnit výjimka dle uvedeného zákonného ustanovení, neshledal naplnění podmínek pro využití této výjimky.

III. Rozklad obviněného

11. Dne 4. 1. 2024 obdržel Úřad rozklad obviněného proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo obviněnému doručeno dne 20. 12. 2023. Rozklad tedy byl podán v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

12. Obviněný má za to, že Úřad se dopustil nesprávného posouzení věci, neboť v souvislosti s „Rámcovou dohodou na služby“ č. j. 70413/2019-SŽDC-GŘ-O25 uzavřenou dne 20.12.2019 a v souvislosti s „Rámcovou dohodou o poskytování právních služeb“ č. j. 90281/2020-SŽ-GŘ-O25 uzavřenou dne 25.2.2021, neargumentoval tím, že tyto byly uzavřeny na základě výjimky dle § 29 písm. k) zákona. Naopak, jeho argumentace směřovala k tomu, že aplikace § 21 zákona pro určení jejich předpokládané hodnoty není možná. Body 125 a 126 napadeného rozhodnutí tedy obviněný považuje za nadbytečné.
13. Pokud se však jedná o smlouvy a dohody č. j. 66737/2019-SŽDC-GŘ-O25 uzavřené dne 22.11.2019, č. j. 23232/2021-SŽ-GŘ-O25 a 23170/2021-SŽ-GŘ-O25, uzavřené dne 12.4.2021, č. j. 19213/2019-SŽDC-GŘ-O25 uzavřené dne 25.4.2019 a č. j. 65258/2020-SŽ-GŘ-O25 uzavřené dne 25.4.2019, má obviněný za to, že tyto byly uzavřeny na základě zákonné výjimky. Úřad dle názoru obviněného dále v napadeném rozhodnutí pochybil, když nesprávně jako rozporné se zákonem shledal celé výše uvedené smlouvy, resp. rámcové dohody, u nichž o jejich uzavření v rozporu s pravidly zákona nic nesvědčí, a nikoli pouze samotné objednávky, resp. faktury, které výjimku dle § 29 písm. k) zákona případně nenaplnily.
14. K uložení pokuty pak obviněný namítal, že Úřad opomněl brát v úvahu (i) celkový počet smluv, v souvislosti s nimiž bylo správní řízení zastaveno, a (ii) zadavatelem zavedená dodatečná preventivní opatření k zamezení jakýchkoli dalších *ad hoc* pochybení zadavatele při zadávání veřejných zakázek. Dále obviněný předkládal procentuální výpočty ve vztahu k počtu skutků jimiž se měl dopustit přestupku ve vztahu k pokutě, která byla uložena v původním napadeném rozhodnutí a tuto výši poměřoval s výší pokuty a počtem skutků vymezených v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že došlo k významnému snížení počtu skutků, nelze dle obviněného považovat takové jednání za nějaké závažné celkové systémové pochybení zadavatele, spíše se maximálně jedná o jednotlivá *ad hoc* pochybení. Dle názoru obviněného měl Úřad k tomuto přihlédnout při stanovení pokuty. Úřad dle názoru obviněného nezohlednil vyjádření ze dne 4. 12. 2023, které obsahovalo výčet dodatečných preventivních opatření přijatých za účelem eliminace budoucích pochybení při zadávání veřejných zakázek (např. zavedení moderního informačního systému, přijetí nových zaměstnanců, zavedení jednotných vzorů smluv o poskytování právních služeb, které mají vliv na povahu a závažnost přestupku), resp. se jedná o polehčující okolnosti, s nimiž se však Úřad při stanovení pokuty nevypořádal.
- #### Závěr rozkladu
15. Obviněný navrhl, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání.

IV. Řízení o rozkladu

16. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

17. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech, byl přezkoumán soulad výroků napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a dále byla přezkoumána rovněž správnost napadeného rozhodnutí.
18. S přihlédnutím k návrhu rozkladové komise byl přijat následující závěr. Napadené rozhodnutí je správné a zákonné v jeho výrocih I, II a IV, přičemž Úřad dostatečným způsobem zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na tomto založil své rozhodnutí o vině obviněného. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí v jeho výroku o trestu, zejména ve vztahu k důvodům pro určení výše pokuty bylo shledáno, že Úřad nepostupoval v souladu se zákonem při určení výše pokuty, neboť nezohlednil polehčující okolnosti, které v průběhu řízení vyšly najevo a současně nesprávně posoudil závažnost přestupku obviněného. Z toho důvodu se předseda Úřadu odchýlil od návrhu rozkladové komise a přistoupil ke změně výše uložené pokuty. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech uvedeny důvody k provedené změně napadeného rozhodnutí co do výroku o trestu.

V. K námitkám rozkladu*K výroku o vině – organizační jednotky*

19. Předně je třeba uvést, že obviněný po novém posouzení věci zcela upustil od argumentace, kterou vznášel proti posouzení vztahujícímu se k možnosti využití zákonné výjimky podle § 17 zákona, tedy již dále nenamítá zadání veřejných zakázek svými organizačními jednotkami. V řízení o přestupku podle § 98 odst. 1 zákona o přestupcích odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. I přesto, že tedy obviněný nenamítal nesprávnost a nezákonnost výroku o vině v části vztahující se k posouzení organizačních jednotek a jejich postupu při zadávání veřejných zakázek, bylo nutné přezkoumat napadené rozhodnutí i v této části.
20. Ve vydaném zrušujícím rozhodnutí předseda Úřadu uvedl, že obviněný „(...) v *prvé řadě musí Úřadu vysvětlit otázku podpisových oprávnění, jež neodpovídají pravidlům uvedeným ve směrnici. Pokud tuto otázku spolehlivě vysvětlí, bude nutné otázku funkční samostatnosti provozních jednotek posoudit nejen z pohledu toho, kdo předmětnou smlouvu podepisuje, ale zejména z pohledu toho, zda jsou naplněny veškeré předpoklady funkční samostatnosti.*“. Úřad tak měl dle předsedy Úřadu v rámci nového projednání věci „(...) *umožnit obviněnému předložit vysvětlení toho, proč dochází k podpisu smluv generálním ředitelem, nikoliv řediteli tvrzených provozních jednotek. Následně by měl obviněný (pokud bude předneseno relevantní zdůvodnění) rozčlenit zakázky podle jednotlivých provozních jednotek, neboť to nijak nevyplývá z jejich označení, a měl by vysvětlit, jak dané plnění odpovídá potřebám konkrétní provozní*

jednotky. Úřad pak bude muset posoudit, zda taková tvrzení obviněný ve správním řízení prokázal.“

21. Úřad se při novém projednání věci, v souladu se závazným právním názorem, nejprve zabýval otázkou podpisových oprávnění, přičemž vyzval obviněného k tomu, aby objasnil důvod, pro který je smluvní stranou smluv uvedených v usnesení ze dne 18. 7. 2023 přímo obviněný zastoupený generálním ředitelem namísto konkrétní provozní jednotky. Na výzvu Úřadu reagoval obviněný sdělením ze dne 15. 9. 2023, v němž argumentoval mimo jiné tím, že samotný podpis generálním ředitelem nevede k popření atributu funkční samostatnosti. Dále uváděl, že je dán jasný důvod k podepisování smlouvy na právní služby generálním ředitelem z důvodu, aby nedocházelo k míchání agend mezi jednotlivými organizačními jednotkami, s tím, že je naopak nutné vystupovat v této agendě jednotně, a to včetně uveřejňování jednotlivých smluv. Dále obviněný argumentoval úpravou Směrnice č. 53, konkrétně čl. 6.2 ve vztahu k zachování samostatnosti s ohledem na stanovení limitů pro podpisová oprávnění vyplývajících z Podpisového řádu, přičemž samotná skutečnost, že smlouva je podepsána generálním ředitelem neznamena odebrání nebo popření jednoho atributu funkční samostatnosti.
22. Úřad v napadeném rozhodnutí, konkrétně v jeho bodu 100, dospěl k závěru, že argumentace obviněného ve vztahu k limitům stanoveným Podpisovým řádem je ryze účelová, neboť z přílohy č. 1 Podpisového řádu vyplývá, že ta obsahuje „speciální“ kategorii právních úkonů „Smlouvy o právní pomoci včetně právního zastoupení SŽDC třetí osobou“, do níž spadají šetřené smlouvy, v jejichž souvislosti však ředitelům organizačních jednotek (včetně oblastních ředitelství) není přiděleno oprávnění k jejich podpisu. Podpisový řád tedy v tomto ohledu nestanoví žádné finanční ohraničení „působnosti“ jednotlivých organizačních složek; k podpisu takových smluv jsou oprávněni pouze (1) ředitel Odboru právních činností (do výše 200 000,- Kč a pro úsek spadající do jeho řídicí působnosti), (2) náměstek generálního ředitele pro ekonomiku (do výše 2 mil. Kč), a (3) generální ředitel (v případě smluv nad 2 mil. Kč).
23. Po přezkoumání posouzení provedeného Úřadem lze dospět k závěru, že toto je správné. Pokud totiž obviněný argumentoval pro podporu své argumentace obsahem Směrnice č. 53, přičemž však Podpisový řád, z něhož vyplývají oprávnění k podepisování smluv, takovou argumentaci obviněného fakticky vyvrací, pak se skutečně jedná o argumentaci účelovou.
24. Úřad se dále v napadeném rozhodnutí vypořádával s dílčí argumentací obviněného vztahující se k dalším důvodům, pro které bylo dle obviněného důvodné, aby byly smlouvy na právní služby podepisovány generálním ředitelem namísto řediteli jednotlivých organizačních jednotek. Konkrétně se tomu Úřad věnoval v bodech 102 až 107 napadeného rozhodnutí, přičemž po provedeném přezkoumání lze i dílčí závěry Úřadu o nedůvodnosti argumentace obviněného považovat za správné. Nicméně je nutné uvést, že ani v případě, že by některé z těchto dále uvedených důvodů mohly podpořit argumentaci obviněného, přesto by to nic neměnilo na skutečnosti, že základ tvrzení obviněného ve vztahu k organizačním jednotkám byl postaven na oprávnění k podepsání smluv, k němuž měly být oprávnění ředitelé jednotlivých organizačních jednotek, a toto tvrzení bylo ve správním řízení vyvráceno. Z provedeného dokazování tak vyplývá, že ačkoliv obviněný vymezil Směrnicí č. 53 samostatné provozní jednotky, nevymezil jejich samostatnost ve vztahu k okruhu smluv o poskytování právních služeb.

25. Současně pak nelze přehlédnout, že pokud obviněný dále argumentuje potřebou jednotného postupu ve vztahu k této agendě z důvodu, aby nedocházelo k „míchání agend“ mezi jednotlivými organizačními jednotkami, pak spíše sám popírá jejich samostatnost při zadávání veřejných zakázek na právní služby. Smyslem samostatného zadávání jednotlivými organizačními jednotkami je, že každá si tuto agendu v rámci své činnosti řídí sama. Pokud ovšem obviněný považuje za podstatné, aby docházelo ke sjednocování na vyšší rozhodovací úrovni, pak i toto samo o sobě svědčí v neprospěch možného závěru o samostatnosti provozních jednotek.
26. Nadto je ovšem vhodné upozornit na skutečnost, že ačkoliv byl obviněný Úřadem vyzván k tomu, aby předložil jednak přesvědčivé zdůvodnění toho, proč jsou smlouvy na právní služby podepisovány generálním ředitelem, a nikoliv řediteli jednotlivých provozních jednotek, a jednak, aby předložil takové důkazy, které budou svědčit o tom, že jednotlivé smlouvy byly zadávány pro potřeby konkrétních organizačních jednotek, zůstalo jeho zdůvodnění pouze v rovině nekonkrétních tvrzení, která obviněný nepodepřel žádnými důkazy.
27. Pokud tedy Úřad v napadeném rozhodnutí po provedeném posouzení uzavřel, že v případě šetřených veřejných zakázek organizační jednotky obviněného nedisponovaly funkční samostatností, pak jde o závěr správný a zákonný.

K výroku o vině – výjimka dle § 29 písm. k) zákona

28. Obviněný v podaném rozkladu namítal, že Úřad nesprávně pochopil jeho argumentaci ve vztahu ke smlouvám č. j. 70413/2019-SŽDC-GŘ-O25 ze dne 20.12.2019 a č. j. 90281/2020-SŽ-GŘ-O25 ze dne 25.2.2021, neboť nenamítal možnost aplikace § 29 písm. k) zákona, nýbrž namítal, že aplikace § 21 zákona pro určení jejich předpokládané hodnoty není možná. Obviněný má tedy za to, že body 125 a 126 napadeného rozhodnutí jsou nadbytečné.
29. Po přezkoumání obsahu podání obviněného, zejména pak jeho vyjádření ze dne 4. 12. 2023, je nutné dát obviněnému částečně zapravdu v tom, že ze zaslání vyjádření, konkrétně z jeho bodu 9, jednoznačně vyplývá, že argumentace obviněného u výše vymezených smluv skutečně směřovala k posouzení ve vztahu k vyloučení aplikace § 21 zákona při stanovení předpokládané hodnoty těchto smluv. Body 125 a 126 napadeného rozhodnutí se tedy z tohoto pohledu mohou izolovaně jevit jako nadbytečné, nicméně obviněný pomíjí návaznost odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodech 113 až 117, kde se Úřad zabýval otázkami souvisejícími se stanovením předpokládané hodnoty u rámcových smluv, ale zejména pak návaznost na bod 120 napadeného rozhodnutí, v němž Úřad vysvětlil, z jakého důvodu se vyjadřoval k naplnění či nenaplnění podmínek pro využití zákonné výjimky i u těchto dvou rámcových dohod. Bylo tomu proto, že obviněný v rozkladu, který podal proti původnímu napadenému rozhodnutí, namítal, že i u těchto rámcových dohod došlo k naplnění podmínek pro využití zákonné výjimky dle § 29 písm. k) zákona, přičemž ve zrušujícím rozhodnutí bylo uvedeno, že obviněný nepředložil žádné důvody, pro které by bylo možné posoudit tyto rámcové dohody jako naplňující podmínky pro aplikaci výjimky dle zákona. Úřad se tedy touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabýval, přičemž takový postup lze považovat za postup, který je v souladu s principem dobré správy.
30. Nelze tedy přisvědčit námitce obviněného v tom smyslu, že body 125 a 126 napadeného rozhodnutí jsou nadbytečné, neboť jejich obsah dále navazuje na další posouzení toho, zda obviněný svým postupem u těchto rámcových dohod porušil zákon, což má přímý vliv na výrok

o vině. Pokud tedy následně v bodu 127 napadeného rozhodnutí Úřad dospěl k závěru, že u těchto dvou rámcových dohod nejsou splněny podmínky pro aplikaci § 29 písm. k) zákona, neboť obviněný neunesl důkazní břemeno pro aplikaci zákonné výjimky, pak jde o závěr správný a zákonný, který ostatně zcela koresponduje se závěry, které byly uvedeny již ve vydaném zrušujícím rozhodnutí.

31. Pokud se dále týká skutečného obsahu vyjádření obviněného ve vztahu ke stanovení předpokládané hodnoty vyjmenovaných smluv, pak je zřejmé, že se Úřad v napadeném rozhodnutí námitkou obviněného zabýval. To vyplývá z bodu 157 napadeného rozhodnutí, v němž Úřad v souladu s dříve vysloveným právním názorem předsedy Úřadu počítal předpokládanou hodnotu obou vyjmenovaných smluv v souladu s § 19 zákona, tedy v délce trvání 1 roku.
32. Obviněný v podaném rozkladu dále namítal, že Úřad nesprávně dovodil, že při uzavření rámcových smluv č. j. 66737/2019-SŽDC-GŘ-O25, č. j. 23232/2021-SŽ-GŘ-O25 a č. j. 23170/2021-SŽ-GŘ-O25, stejně jako u smluv č. j. 19213/2019-SŽDC-GŘ-O25 a č. j. 65258/2020-SŽ-GŘ-O25, postupoval v rozporu se zákonem, a tedy, že nebyl oprávněn využít výjimku stanovenou v § 29 písm. k) zákona. V rozporu se závěry Úřadu má za to, že u těchto smluv byly podmínky pro výjimku dle § 29 písm. k) zákona splněny, neboť o tom svědčí jejich předmět plnění. Současně obviněný namítal, že i pokud by u jednotlivých dílčích objednávek učiněných (resp. faktur vystavených) na základě smluv nebo rámcových dohod uzavřených dle § 29 písm. k) zákona nedošlo k naplnění podmínek pro zákonnou výjimku, pak měly takové objednávky být posouzeny samostatně, neboť jednotlivé dílčí navazující objednávky nemohou z podstaty věci zpětně způsobit, že celá smlouva, resp. rámcová dohoda, se najednou se zpětnou účinností jako celek stane rozpornou se zákonem.
33. Úřad se argumentací obviněného ve vztahu k vymezeným smlouvám zabýval v napadeném rozhodnutí v bodech 128 až 152. V této části napadeného rozhodnutí se Úřad zabýval tím, zda obviněný unesl důkazní břemeno ve vztahu ke svému tvrzení o naplnění podmínek pro aplikaci výjimky dle § 29 písm. k) zákona, a to nejen ve vztahu k výše vyjmenovaným 5 smlouvám, které obviněný označil v podaném rozkladu, ale rovněž ke všem dalším smlouvám, které obviněný označil v průběhu správního řízení.
34. Nejprve Úřad v bodu 121 napadeného rozhodnutí s odkazem na relevantní judikaturu Soudního dvora Evropské unie a Nejvyššího správního soudu vymezil, jaké podmínky musí být naplněny, aby zadavatel byl oprávněn využít výjimku z povinnosti vést zadávací řízení. V bodu 122 pak vyjasnil otázku obráceného důkazního břemene při prokazování naplnění podmínek pro uplatnění zákonné výjimky a předešel, jakým způsobem má zadavatel postupovat, aby toto své důkazní břemeno udržel. Po přezkoumání těchto právních východisek lze dospět k závěru, že Úřad tyto vymezil zcela správně a v souladu nejen se zákonnou úpravou, ale rovněž i odpovídající judikaturou.
35. Ve vztahu k možnosti využití zákonné výjimky dle § 29 písm. k) zákona je nutné, aby právní služby, které jsou poskytovány na základě smlouvy uzavřené mimo zadávací řízení, přímo a bez dalších pochybností a) souvisely s již probíhajícím právním sporem, a tedy jejich předmětem musí být zastupování zadavatele v takovém řízení a služby s tím bezprostředně související, nebo b) – aby byly poskytovány při reálné přípravě na konkrétní bezprostředně vznikající spor. K tomu lze odkázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 278/2020-38

ze dne 19. 5. 2021, na který odkazoval i Úřad v napadeném rozhodnutí, v němž Nejvyšší správní soud jednoznačně vymezil, že „*Jak již uvedl krajský soud, uvedené pravidlo představuje výjimku z obecné povinnosti provést zadávací řízení, je proto nutno jej vykládat spíše restriktivně. Ze samotné smlouvy č. 4/17/0077 či z tvrzení stěžovatele přitom ani dle názoru kasačního soudu neplyne, že by právní poradenství provedené na základě dané smlouvy skutečně spočívalo v reálné přípravě na konkrétní jistě bezprostředně vznikající soudní spor. Optikou stěžovatelova výkladu by každá právní služba mohla teoreticky vyústit v řízení uvedené v § 29 písm. k) bodu 1. ZZVZ. Takto však zákon vykládat nelze.*“ Je tak zřejmé, že pro naplnění podmínek pro užití zákonné výjimky nebude dostačující, že teoreticky existuje možnost vzniku nějakého soudního sporu v budoucnu, ale že takový spor bezprostředně a reálně hrozí.

36. Úřad se v napadeném rozhodnutí u smluv a rámcových dohod, které obviněný označil, zabýval otázkou, zda došlo k naplnění výše uvedených podmínek a zda obviněný ve vztahu ke svému tvrzení unesl důkazní břemeno, přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není.
37. Ve vztahu ke smlouvám č. j. 23170/2021-SŽ-GŘ-O25 a č. j. 23232/2021-SŽ-GŘ-O25 Úřad v bodech 149 až 152 napadeného rozhodnutí uzavřel, že jejich předmět je vymezen jako právní služby pro předcházení či pro zamezení případným soudním či správním sporům, přičemž tedy předmětem uzavřených smluv nejsou takové právní služby, které by spočívaly v reálné přípravě na bezprostředně hrozící spor. Úřad k tomu dále ve vztahu ke smlouvě č. j. 23170/2021-SŽ-GŘ-O25 přezkoumal vydané faktury, které mu předložil zadavatel, ale ani po tomto přezkoumání nedospěl k závěru, že by obviněný byl oprávněn využít zákonnou výjimku, neboť na jejich základě byly fakturovány činnosti spočívající např. v analýze zprávy pro obviněného, interní poradě, přípravě na jednání s obviněným, přípravě právního stanoviska k vyřešení vendor lock-in apod. Faktury ke smlouvě č. j. 23232/2021-SŽ-GŘ-O25 zadavatel Úřadu nepředložil, neboť dle tvrzení obviněného z této dosud nebylo plněno. Pokud tedy Úřad u těchto dvou smluv dospěl k závěru, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci výjimky dle § 29 písm. k) zákona, pak jde o závěr správný a zákonný.
38. Posouzením naplnění důvodů pro aplikaci výjimky dle § 29 písm. k) zákona ve vztahu ke smlouvě č. j. 66737/2019-SŽDC-GŘ-O25 se Úřad zabýval v bodu 124 napadeného rozhodnutí. Úřad k tomu uvedl, že ačkoliv předmět smlouvy je vymezen tak, že jím mají být „*(...) služby, které poskytuje advokát v rámci zastupování klienta v soudním, rozhodčím, smířčím nebo správním řízení před soudem, tribunálem nebo jiným veřejným orgánem nebo v řízení před mezinárodními orgány pro řešení sporů, resp. které poskytuje advokát při přípravě na řízení uvedená v přechodí větě, nebo pokud okolnosti nasvědčují tomu, že dotčená věc se s vysokou pravděpodobností stane předmětem takového řízení*“, přesto z vystavených faktur vyplývá, že obviněnému byly poskytnuty právní služby zahrnující např. zpracování právního stanoviska a finančního posouzení dodatečných nároků na zmíněnou investiční akci či návrhu úprav/aktualizace postupu při ověřování a kvalifikaci fin. nároků. Pokud tedy Úřad dospěl k závěru, že ani u této smlouvy obviněný neudržel důkazní břemeno ve vztahu k užití zákonné výjimky, je jeho závěr správný a zákonný, přičemž povaha poskytovaných služeb, za které byly vystaveny faktury, nijak nesměřuje k potvrzení toho, že by předmětem dané smlouvy měly být takové právní služby, které souvisí s bezprostředně probíhajícím právním sporem nebo že by takový právní spor bezprostředně hrozil. Samotné obecné vymezení předmětu smlouvy, které by textově odpovídalo znění § 29 písm. k) zákona, o reálně poskytovaných službách mnoho nevyovídá, a proto k učinění závěru o zákonném využití výjimky nepostačuje, neboť zadavatel

musí předně prokázat, že takto obecně vymezený předmět smlouvy byl splněn takovými právními službami, které odůvodňují užití této výjimky.

39. Stejně tak nelze dovodit naplnění podmínek pro využití zákonné výjimky ani u smlouvy č. j. 19213/2019-SŽDC-GŘ-O25, kterou se Úřad zabýval v bodech 136 a 137 napadeného rozhodnutí. Již ze samotného vymezení předmětu této smlouvy je zřejmé, že jejím předmětem mají být jednak služby poskytované v souvislosti s jednáním ohledně ukončení smluv týkajících se prodeje pozemků včetně přípravy na případně navazující soudní spor a zastupování v jeho průběhu, a jednak posouzení možností dalšího postupu při zajištění správy a údržby železničního telekomunikačního majetku, jednáním vůči společnosti ČD-Telematika v této otázce, přípravou smluvní dokumentace pro zvolený postup včetně analýzy a souvisejících otázek či rizik. Ani u této smlouvy nelze již ze samotného předmětu smlouvy dovodit, že by poskytované právní služby naplnily nutné podmínky pro využití zákonné výjimky, přičemž dále ani vydané faktury, které obviněný předložil, nepodporují závěr o tom, že by se jednalo o právní služby, které souvisí se zastupováním v právním sporu nebo souvisí s přípravou na bezprostředně hrozící či vznikající právní spor. Z předložených faktur vyplývá, že byly poskytovány služby spočívajících např. v přípravě podkladů, jednání s klientem, koordinaci dalšího postupu, shrnutí aktuálního stavu, přípravě zprávy pro GŘ, analýze/úpravě návrhu zadávací dokumentace, analýze právních předpisů a odborné literatury za účelem identifikace dalších otázek k posouzení při převodu části závodu, finalizaci podkladu k otázce trvání výpovědní doby a skončení stávající smlouvy na správu železničního telekomunikačního majetku, koordinaci ke kompenzační dohodě, analýze podkladů k připravované veřejné zakázce apod. I zde je proto závěr Úřadu o nenaplnění podmínek pro užití výjimky dle § 29 písm. k) zákona správný.
40. Poslední smlouvou, u níž obviněný v podaném rozkladu namítal nesprávně posouzení Úřadem ve vztahu k posouzení oprávněnosti užití výjimky dle § 29 písm. k) zákona, je smlouva č. j. 65258/2020-SŽ-GŘ-O25. U této smlouvy je posouzení možnosti využití zákonné výjimky odlišné od ostatních smluv, které obviněný v podaném rozkladu identifikoval, neboť z jejího předmětu jednoznačně vyplývá, že jí mají být právní služby, které souvisí s celkem třemi soudními řízeními, která v době uzavření smlouvy probíhala, a dále s pohledávkami obviněného vůči jednomu z jeho dodavatelů. V daném případě lze dospět k závěru, že již samotný předmět, který byl vymezen v uzavřené smlouvě naplňuje zákonné vymezení stanovené v § 29 písm. k) zákona. To však samo o sobě bez dalšího neznamena, že by byly splněny podmínky pro využití zákonné výjimky. Je totiž nutné zkoumat, zda právní služby, které byly poskytované na základě této uzavřené smlouvy, skutečně souvisely s jejím předmětem tak, jak byl vymezen, a zda tedy všechny poskytované služby naplnily podmínky stanovené v § 29 písm. k) zákona.
41. Úřad v napadeném rozhodnutí, konkrétně v jeho bodu 139, provedl posouzení obsahu právních služeb, které byly fakturovány na základě předmětné smlouvy, přičemž z těchto zjistil, že předmětem fakturace byly mimo jiné právní služby spočívající např. ve vyčíslení aktuální výše pohledávky s úroky z prodlení, koordinaci dalšího postupu, analýzy smluv a právních předpisů za účelem stanovení okamžiku uhrazení úroků z prodlení, finalizaci výzvy k vrácení vozidla a úhradě zbylých úroků z prodlení, úpravy a doplnění stanoviska ve věci nároku na smluvní pokutu ze smluv o dílo, jednání s klientem, dále např. v analýze podkladů, koordinaci ohledně dalšího postupu, předběžné dílčí analýze červené, žluté a zelené knihy

FIDIC, analýze závazného pokynu k řešení následku pandemie onemocnění COVID-19, analýze smluvní dokumentace s ohledem na požadavek zhotovitele na valorizaci cen, předběžné analýze problematiky odstraňování vad s časovým odstupem, analýze rozhodovací praxe Úřadu a právní úpravy k problematice výjimky *de minimis* zejména ve vztahu k požadavku na adekvátní protiplnění, přípravě na jednání s právními zástupci dodavatele, analýze společného stanoviska MMR a Úřadu k problematice nárůstu cen stavebních materiálů, jednání s klientem, analýze týkající se podstatné změny závazku ze smlouvy dle § 222 zákona v případě vyplacení vícenákladů apod. Po posouzení fakturovaných služeb pak Úřad dospěl k závěru, že ve vztahu k poskytnutým právním službám, a to v rozsahu činností dle faktur č. 2021/0180 ze dne 15. 3. 2021, č. 2021/0297 ze dne 15. 4. 2021, č. 2021/1056 ze dne 15. 10. 2021 a č. 2021/1158 ze dne 15. 11. 2021 zadavatel neunesl důkazní břemeno, a tedy nebyl oprávněn v uvedeném rozsahu zadat veřejnou zakázku na základě výjimky dle § 29 písm. k) zákona.

42. Obviněný k tomu v podaném rozkladu namítal, že takový postup, kdy Úřad jako rozpornou se zákonem shledal celou smlouvu, je nesprávný, přičemž i kdyby došlo k pochybení toliko u dílčích objednávek, nelze následek nenaplnění zákonné výjimky vztahovat na celou smlouvu. Námitka obviněného však není důvodná. Jak vyplývá z obsahu napadeného rozhodnutí, konkrétně z jeho výroků a následně z odůvodnění v bodech 139-140, Úřad dovodil, že nezákonný byl postup obviněného nikoliv ve vztahu k celé smlouvě, ale pouze ve vztahu ke čtyřem výše vyjmenovaným fakturám. Pokud tedy obviněný namítal, že Úřad nezákonnost postupu shledal k celé této smlouvě, pak to neodpovídá skutečnému obsahu napadeného rozhodnutí, a proto je námitka obviněného nedůvodná. Jak bylo vymezeno výše v tomto rozhodnutí, je nutné naplnění podmínek pro využití zákonné výjimky vykládat restriktivně, tedy v tom ohledu, že všechny poskytované právní služby musí naplnit podmínky stanovené v § 29 písm. k) zákona. U této konkrétní smlouvy Úřad shledal, že rozporný se zákonem byl ten postup obviněného, kdy v rámci smlouvy poptával mimo právní služby, které spadaly pod výjimku dle § 29 písm. k) zákona, i takové právní služby, které ovšem podmínky pro využití zákonné výjimky nenaplnily, a proto tento dílčí útok pokračujícího přestupku vymezil pouze ve vztahu ke konkrétním fakturám. Takový závěr Úřadu je správný a zákonný.
43. Po posouzení závěrů Úřadu lze uzavřít, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem, pokud neshledal naplnění podmínek pro užití zákonné výjimky ve smyslu § 29 písm. k) zákona, a to jak ve vztahu ke smlouvám, které obviněný identifikoval v podaném rozkladu, tak i ve vztahu ke smlouvám, které označil ve svých podáních v průběhu správního řízení, neboť se obviněnému ve vztahu k naplnění podmínek pro využití zákonné výjimky nepodařilo udržet důkazní břemeno. Úřad rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zjištěný skutkový stav nebyl v průběhu správního řízení ze strany obviněného nijak zpochybněn.
44. Lze proto uzavřít, že obviněný postupoval v rozporu se zákonem, když uzavřel smlouvy na právní služby, které jsou vyjmenované ve výroku I napadeného rozhodnutí, aniž by tak učinil v některém ze zákonem vymezených druhů zadávacího řízení dle zákona. Výrok o vině tedy ob stojí.

K namítanému nesprávnému postupu při určení výše pokuty a k důvodům změny výroku III napadeného rozhodnutí

45. Obviněný v poslední části podaného rozkladu namítal, že Úřad nepostupoval správně při stanovení pokuty, neboť nezohlednil okolnosti, které jsou polehčující, a proto byla pokuta uložena v rozporu se zákonem.
46. Dle názoru obviněného Úřad opomněl brát v úvahu (i) počet jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku a celkový počet smluv, v souvislosti s nimiž bylo správní řízení zastaveno, a (ii) zadavatelem zavedená dodatečná preventivní opatření k zamezení jakýchkoli dalších ad hoc pochybení zadavatele při zadávání veřejných zakázek.
47. Tato námitka obviněného je důvodná.
48. Předně je třeba uvést, že Úřad obviněnému ukládá trest podle § 37 zákona o přestupcích, přičemž trest je ukládán za pokračující přestupek, ze kterého byl obviněný shledán vinným. Pro určení výše trestu tedy je rozhodující to, co obviněný učinil, a nikoliv to, co neučinil. Pokud se obviněný domáhá, aby Úřad při určení výměry trestu zohlednil povahu a závažnost přestupku, která je v souladu s § 38 písm. g) zákona o přestupcích dána mj. počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku, resp. nepřímo také počtem smluv, u nichž Úřad správní řízení o přestupku naopak zastavil, pak takový požadavek obviněného je legitimní a oprávněný a Úřad postupoval v rozporu s § 37 písm. a) zákona o přestupcích, pokud povahu a závažnost přestupku nevyhodnotil v souladu s § 38 písm. g) zákona o přestupcích.
49. Úřad v bodu 174 napadeného rozhodnutí správně vypočítává, že podle § 38 zákona o přestupcích je povaha a závažnost přestupku dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, dále významem a rozsahem následku přestupku, okolnostmi jeho spáchání a rovněž i počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku. Dále se však Úřad k posouzení počtu jednotlivých dílčích útoků, které byly v průběhu správního řízení obviněnému prokázány a které tvoří pokračování v přestupku, resp. k posouzení počtu dílčích útoků, ze kterých je obviněný podezřelý a ve vztahu k nimž bylo správní řízení zastaveno, nikterak nevrací a ve výměře ukládaného trestu tuto okolnost nikterak nezohledňuje. Okrajová zmínka v závěru bodu 176 nevypovídá ničeho o tom, jak konkrétně se počet dílčích útoků do úvah Úřadu o správním trestu promítnul.
50. K tomu je třeba doplnit, že počet jednotlivých dílčích útoků se promítá do výměry ukládaného trestu i nepřímo tím, že při nižším počtu dílčích útoků, které byly obviněnému prokázány, dochází rovněž ke snížení maximální výše pokuty, kterou může dle § 268 odst. 2 písm. a) zákona Úřad obviněnému uložit. To však nezabývá Úřad povinnosti při ukládání trestu vyhodnotit povahu a závažnost přestupku ve všech hlediscích, které zákon o přestupcích vyžaduje, stanovit výměru trestu tak, aby výměra trestu odpovídala povaze a závažnosti přestupku. To však Úřad ve vztahu k počtu dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku, neučinil.
51. Současně obviněný v podaném rozkladu namítal, že Úřad měl přihlídnout k další polehčující okolnosti, kterou mají být zadavatelem přijatá dodatečná preventivní opatření. K tomu obviněný odkázal na výčet opatření, které vymezil ve svém vyjádření ze dne 4. 12. 2023. Na základě vznesené námítky bylo přezkoumáno, zda měl Úřad přihlídnout k tvrzeným

okolnostem obviněným jako k okolnostem polehčujícím, přičemž bylo shledáno, že tuto povinnost Úřad měl. Výčet polehčujících okolností uvedený v § 39 zákona o přestupcích je výčtem pouze demonstrativním a Úřad tak může jako polehčující zhodnotit i další okolnosti. Za takovou okolnost je pak možné považovat i chování pachatele po přestupku. Taková možnost je např. pro trestní řízení výslovně zakotvena v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a to konkrétně v jeho § 39 odst. 1, který mezi výčet polehčujících okolností, k nimž se má při rozhodnutí o trestu přihlídnout, zařazuje mj. *chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu*. Obviněný v průběhu správního tvrzení tvrdil, že zavedl nový informační systém, který má sledovat a evidovat smlouvy, dále přijal zaměstnance k obsluze tohoto systému a vytvořil nový jednotný vzor smlouvy pro poskytování právních služeb, přičemž v důsledku takto přijatých opatření by mělo dojít k lepšímu sledování uzavíraných smluv na veřejné zakázky. Z obviněným označených opatření se tak podává, že tyto by měly zabránit možnosti opakování přestupkového jednání v budoucnu. Popsaná preventivní opatření se tak jeví jako vhodná a způsobilá dosáhnout sledovaného cíle a lze je vnímat jako jednání obviněného odstranit do budoucna pochybení, která jsou mu kladena za vinu v tomto rozhodnutí. V nyní řešeném případě lze právě v tomto chování obviněného po přestupku shledat polehčující okolnost, která má vliv na určení výše pokuty, a proto ji měl Úřad při stanovení pokuty zohlednit, což však neučinil. V takovém případě ovšem nelze postup Úřadu považovat za souladný se zákonem a za uloženou v souladu se zákonem nelze z tohoto důvodu považovat ani uloženou pokutu, pokud se týká její výše.

52. Za důvodnou ovšem nelze považovat argumentaci obviněného v tom směru, že počet jednotlivých dílčích útoků svědčí o tom, že se jednalo toliko od *ad hoc* pochybení, a nikoliv systematický postup zadavatele. S takovou argumentací se nelze ztotožnit. Obviněný byl shledán vinným z pokračujícího přestupku, který spočívá ve velkém množství jednotlivých dílčích útoků. Z provedeného dokazování jednoznačně vyplývá, že nešlo o žádnou nahodilou činnost obviněného, když mu vina byla prokázána u celkem 45 dílčích útoků, jichž se dopustil v průběhu více než čtyř let. Současně však vyšlo v průběhu správního řízení najevo, že větší část smluv, u nichž původně existovalo podezření na jejich uzavření v rozporu se zákonem, a ve vztahu k nimž bylo správní řízení zahájeno, byla ve skutečnosti uzavřena v souladu se zákonem a správní řízení ve vztahu k nim tak bylo zastaveno. Jednalo se o 55 smluv z celkového počtu 100 smluv, jejichž uzavření bylo předmětem přezkumu ve správním řízení. Je zřejmé, že povaha a závažnost přestupku by byla zcela odlišná v případě, kdy by obviněný veškeré smlouvy uzavíral v rozporu se zákonem, a v případě, kdy vyšlo najevo, že i ze smluv, u kterých Úřad původně získal pochybnosti o zákonnosti postupu obviněného, ve skutečnosti většina byla uzavřena v souladu se zákonem.
53. Námitky rozkladu stran výměry pokuty bylo tedy možno shledat částečně důvodnými. Lze tedy konstatovat, že Úřad nepostupoval správně při vyhodnocení a zohlednění jednak polehčujících okolností daného případu, jednak vlivu počtu dílčích útoků na celkovou závažnost stíhaného pokračování v přestupku, byly naplněny podmínky pro to, aby napadené rozhodnutí bylo změněno ve výroku o správním trestu. Dle názoru předsedy Úřadu lze za pokutu odpovídající všem zákonným hlediskům považovat pokutu ve výměře 300 000 Kč, a proto ve výroku II tohoto rozhodnutí určil nově tuto výši pokuty.

K výroku II napadeného rozhodnutí

54. Obviněný v podaném rozkladu uvedl, že směřuje rozklad proti výrokům I, III a IV napadeného rozhodnutí, a proti těmto rovněž vznášel námitky, nicméně v závěru rozkladu navrhl, aby předseda Úřadu zrušil celé napadené rozhodnutí. Ačkoliv by se tedy mohlo zdát, že výrok II již samostatně nabyl právní moci, nestalo se tak, neboť v pochybnostech je třeba procesní úkon obviněného (rozklad) vyložit ve prospěch zachování možnosti přezkoumat výroky napadeného rozhodnutí v řízení o rozkladu.
55. S ohledem na tuto skutečnost (a při zohlednění absence jakýchkoliv námitek obviněného ve vztahu k tomuto výroku) byla v rozsahu stanoveném § 98 odst. 1 zákona o přestupcích přezkoumána správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí i v rozsahu výroku II. Úřad při rozhodnutí o částečném zastavení řízení posuzoval, zda předmětné smlouvy dosáhly limitů stanovených v nařízení vlády č. 172/2016 Sb., o stanovení finančních limitů a částek pro účely zákona, přičemž dospěl k závěru, že u smluv vyjmenovaných v bodu 162 napadeného rozhodnutí tomu tak nebylo. Při posouzení Úřad vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a proto je napadené rozhodnutí i v jeho výroku II správné a zákonné.

Závěr

56. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem ve výrocích I, II a IV, nebyly shledány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci Úřadu k novému projednání v těchto částech napadeného rozhodnutí, a proto bylo napadené rozhodnutí v těchto výrocích potvrzeno výrokem I tohoto rozhodnutí. U výroku III napadeného rozhodnutí však byly shledány důvody pro změnu výše pokuty, a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku II tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

Správa železnic, státní organizace, se sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy